

Anafora, en koptisk komunitet längs ökenvägen mellan Kairo och Alexandria, i en dryg vecka har vi bott och levt här, en ljummen novembervecka i det annorlunda och det ovana.

För de som inte varit där innan var det svårt att föreställa sig, för de som varit där innan var det ett kärt återseende.

Det tar lite tid i Anafora, att landa, att hitta sin rytm och sina platser, att hitta vägen och komma ihåg namn. Vi övar oss medan vi plockar oliver och hibiskus, sitter på morgonmöten, promenerar och knyter armband.

Det är vackert här! Växterna, trasmattorna, leende, allt är så vackert. Och enkelt. Det är så vackert i sin enkelhet.

Biskop Thomas säger att Anafora är ett kloster men ändå inte, att det är en retreatgård men ändå inte, att det är ett utbildningscenter men ändå inte. Anafora bärs av en vision mer än en form och en struktur. Här ryms paradoxer och motsatser, det urgamla och det nyskapande, ensamhet och gemenskap, stillhet och oväsen, och vi följer pendelrörelsen mellan ytterligheterna tills de mer och mer börjar smälta ihop till något som helt naturligt kan existera inuti, och med, varandra.

En vecka är en för kort tid för en sån här plats. Anaforas andliga och medmänskliga oaser tar betydligt längre tid än så att utforska. Men vi är tacksamma för att vi fick upptäcka det vi hann upptäcka. Och minnena bär vi med oss, och en längtan efter mer.

